

Книга Даниїла - Номер сто шістдесят три

Розкриття пророцтва: дослідження одинадцятого розділу книги Даниїла

Jeff Pippenger
2024-03-28

Ми зараз почнемо розглядати одинадцятий розділ Даниїла.

І я, у першому році Дарія мідіянина, сам став, щоб утвердити й зміцнити його. А тепер я покажу тобі правду. Ось ще три царі постануть у Персії; а четвертий буде набагато багатший за всіх; і силою свого багатства він підніме всіх проти царства Греції. І постане могутній цар, що царюватиме з великою владою й чинитиме за своєю волею. А коли він постане, його царство буде зламане й поділене на чотири вітри неба; і не його нащадкам, і не відповідно до панування, яким він панував; бо його царство буде вирване й дане іншим, а не їм. Даниїла 11:1-4.

Гавриїл починає з того, що повідомляє Даниїлові, що він також працював із Дарієм у його першому році, тобто в тому році, коли небіж Дарія, його воєначальник, взяв Вавилон і вбив Валтасара. Даниїл отримує це видіння у третьому році Кіра, згідно з першим віршем десятого розділу, тож Гавриїл позначає і Дарія, і Кіра як символи, що представляють «час кінця». Валтасар і Вавилон були захоплені Мідійсько-перською імперією у 538 році до н. е.

«Кир узяв в облогу Вавилон, який він здобув хитрістю у 538 р. до Р. Х., і зі смертю Валтасара, якого вбили перси, Вавилонське царство перестало існувати». Урія Сміт, Daniel and the Revelation, 46.

У 538 році до Р. Х. Даниїл записав дев'ятий розділ.

«Видіння, записане в попередньому розділі [восьмому розділі], було дане в третій рік Валтасара, 538 р. до Р. Х. У тому ж році, який був також першим роком Дарія, відбулися події, викладені в цьому розділі [дев'ятому розділі]». Урія Сміт, Daniel and the Revelation, 205.

Першого року Дарія, який був третім і останнім роком Валтасара, у 538 році до н. е., Господь покарав землю халдеїв і спустошив її.

А вся ця земля стане пустою та жахом; і ці народи служитимуть цареві Вавилону сімдесят років. І станеться, коли сповняться сімдесят років, Я покараю царя Вавилону і той народ, — говорить Господь, — за їхню беззаконність, і землю Халдеїв, і зроблю її вічним спустошенням. Єремія 25:11, 12.

У десятому вірші Господь уживає слово «після», переходячи до покарання Вавилону. «Після» того як Вавилон буде спустошений, Господь звершить Своє добре діло для Божого народу.

Бо так говорить Господь: після того, як у Вавилоні сповняться сімдесят років, Я навідаю вас і виконаю добре Моє слово щодо вас, щоб повернути вас до цього місця. Єремії 25:10.

Сімдесятирічний полон розпочався у 606 році до н. е.

«Оскільки сімдесят років почалися 606 р. до Р. Х., Даниїл розумів, що вони вже наближалися до свого завершення». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Сімдесятирічний полон розпочався у 606 році до Р. Х. і закінчився у 536 році до Р. Х., тобто через два роки після смерті Валтасара та спустошення Вавилону у 538 році до Р. Х. Це був третій рік Кира. Гавриїл відносить пророцтво ріки Хіддекель до третього року Кира і розпочинає оповідь одинадцятого розділу, посилаючись на перший рік Дарія, і, роблячи це, він визначає два конкретні роки. 538 рік до Р. Х. і 536 рік до Р. Х. були обидва призначеними часами: 538 рік до Р. Х. був призначеним часом для завершення пророцтва про сімдесят років, а 536 рік до Р. Х. був призначеним пророчим часом, коли «після» 538 року до Р. Х. Господь мав звершити Своє добре діло для Свого народу.

538 р. до н. е. і 536 р. до н. е. — обидва «визначені часи», і вони представлені двома історичними постатями: один був першим царем Мідії, а другий — першим царем Персії. Кінець сімдесяти років полону буквального Ізраїлю в буквальному Вавилоні символізував тисячу двісті шістьдесят років полону духовного Ізраїлю в духовному Вавилоні, з 538 р. н. е. до 1798 р. 1798 рік був «визначеним часом», і тоді розпочався період, який у пророцтвах визначається як «час кінця». 538 р. до н. е. і 536 р. до н. е., які подані як «визначені часи», також позначають початок періоду, поданого як «час кінця».

«Церква Божа на землі так само воістину перебувала в полоні протягом цього тривалого періоду невпинного переслідування, як і діти Ізраїлеві, яких тримали в неволі у Вавилоні під час вигнання». Prophets and Kings, 714.

Усе пророцтво звернене більш конкретно до останніх днів, ніж до днів, у які воно вперше здійснилося; отже, 538 р. до Р. Х. і цар Дарій, разом із 536 р. до Р. Х. і царем Кіром, представляють «час кінця» у 1989 році, а ці два царі прообразно вказують на президента Рейгана та президента Буша-старшого. 538 р. до Р. Х. і 536 р. до Р. Х. представляють орієнтир, що сповнюється, причому обидві дати слід розуміти як такі, що представляють один орієнтир. Орієнтир «часу кінця» складається з двох символів, і інколи, як у випадку з Рейганом і Бушем-старшим, обидва символи сповнюються в одному й тому самому році. Але це виняток із правила, бо орієнтир «часу кінця» за часів Мойсея був народженням і Аарона, і Мойсея, розділеним трьома роками. В історії Христа ним було народження Івана Хрестителя і Христа, розділене шістьма місяцями.

Щодо «часу кінця», то в історії антихриста це були 1798 і 1799 роки. Французька революція є предметом пророцтва; вона почалася 1789 року і тривала десять років, завершившись 1799 року, у свій визначений час, так само як і 1798 рік був визначеним часом. Разом вони визначають смертельну рану, завдану звірові, а також жінку, що сиділа на звірі та панувала

над ним. Дарій був царем, який переміг свого ворога, провівши своє військо через «стіну», і він уособлює Рейгана, який переміг свого ворога, зруйнувавши стіну «залізної завіси». Кір уособлює Буша першого, бо Кір відомий як Кір Великий, а Джордж Буш перший — Буш більший, а Буш останній — Буш менший.

Адже ці два царі й дві дати, які вони представляють, насправді є одним символом. Одна позначає сімдесят років, протягом яких Вавилон мав панувати. Той сімдесятирічний період досяг свого призначеного часу у 538 році до н. е. і представлений Дарієм. Завершення сімдесятирічного полону досягло свого призначеного часу у 536 році до н. е. і представлене Кіром. Разом вони представляють «час кінця», коли пророче світло має бути розкрито. У 1798 році перший ангел чотирнадцятої глави Об'явлення з'явився в «час кінця», і Сестра Вайт каже, що той ангел «був не хто інший, як Ісус Христос».

Третього року Кіра Михаїл, князь Божого народу й архангел над ангелами, зійшов, щоб взаємодіяти з Кіром і утвердити світло, що привело б Кіра до проголошення першого з трьох указів, які дозволили б Божому народові повернутися до Єрусалима та відбудувати місто, святилище, а також вулиці й мури. Та праця була прообразом праці першого й другого ангелів, що розпочалася за «часу кінця» у 1798 році.

Сходження Михаїла в час кінця за днів Дарія і Кіра означало прихід першого ангела в 1798 році, і разом вони позначають прихід того самого ангела в «час кінця» у 1989 році. 1989 рік розпочав період «часу кінця», і це також був визначений час. Визначений час позначає завершення пророчого періоду. Бунт 1863 року, на першому «Кадеші» для сучасного духовного Ізраїлю, став початком періоду в сто двадцять шість років, який завершився у «визначений час» 1989 року. Сто двадцять шість — це десятина, або одна десята, від тисячі двохсот шістдесяті, і наприкінці тисячі двохсот шістдесяті років, у 1798 році, в історію увійшов рух першого ангела. Наприкінці ста двадцяти шести років, у 1989 році, в історію увійшов рух третього ангела.

У першому вірші одинадцятого розділу Даниїла Гавриїл ретельно й точно вказує, що представлена історія починається з Кіра, у час кінця в 1989 році. Там Кир Великий представляє Буша-старшого, за яким підуть три царі, а потім четвертий цар, який буде набагато багатший за них усіх. Отже, четвертий багатий цар, який підбурює всю Грецію, є шостим президентом від 1989 року.

У подіях десятого розділу Даниїл постає в скорботі, і в переживанні цієї скорботи він уподібнюється образів Христа, коли споглядає видіння. Двадцятиоденний період скорботи означає період смерті, що завершується воскресінням. У десятому розділі Михаїл зійшов з неба, а в Юди сім, коли Він сходить, Він воскресає Мойсея. В одинадцятому розділі Об'явлення Мойсей (і Ілля) були вбиті й лежать мертвими на вулиці три з половиною символічні дні. Потім Мойсей (разом із Іллею) воскресають "великим голосом".

Після трьох з половиною днів Дух життя від Бога увійшов у них, і вони стали на ноги; і великий страх напав на тих, що бачили їх. І вони почули з неба гучний голос, який говорив до них: Підніміться сюди. І вони вознеслися на небо в хмарі; і їхні вороги

бачили їх. Об'явлення 11:11, 12.

«Великий голос», який воскрешає, — це голос архангела, а архангел — Михаїл.

Бо сам Господь зійде з неба з вигуком, при голосі архангела і при сурмі Божій, і мертві в Христі воскреснуть першими. 1 Солунян 4:16.

Історія, в якій Мойсея та Іллію вбивають і воскресають, є історією запечатання ста сорока чотирьох тисяч. Ця історія розпочалася 11 вересня 2001 року з «першого голосу» ангела з Об'явлення вісімнадцятого розділу, який, за визначенням сестри Вайт, приходиться тоді, коли великі будівлі Нью-Йорка були повалені. «Другий голос» Об'явлення, вісімнадцятого розділу, звучить за недільного закону, що незабаром має настати, коли іншу Божу отару буде покликано вийти з Вавилону. Саме в цій історії, історії запечатання, Даніїл представлений як такий, що змінюється в образ Христа через споглядання видіння «*marah*», яке є жіночою формою видіння «*mareh*». Це видіння «каузативне», яке «спричиняє» відтворення образу, що його споглядають, у тих, хто його споглядає.

Ця історія про запечатування та перетворення Даніїла в десятому розділі включає зішестя Михаїла, коли Він воскрешає й перетворює тих, кого уособлюють Мойсей, Ілля та Даніїл. Він звершує воскресіння «великим голосом» архангела, тим самим утворюючи третій «голос» — між першим і останнім голосами, які обидва однакові, бо в обох випадках це голос вісімнадцятого розділу книги Одкровення. Середній голос — це місце, де представлено бунт, бо коли Михаїл воскресив Мойсея, Він не сперечався з Сатаною, хоча Сатана, автор бунту, був там, щоб протестувати.

Та архангел Михаїл, коли, сперечаючись із дияволом, мав суперечку про тіло Мойсея, не осмілювався винести проти нього зневажливого осуду, але сказав: Нехай Господь докорить тобі. Юда 7.

Початок часу запечатування, що розпочався 11 вересня 2001 року й закінчується із близьким запровадженням недільного закону, позначений підписом «Істини», бо посеред того періоду, у липні 2023 року, великий голос архангела розпочав працю воскресіння померлих у Христі, які обирають слухати Його середній голос. Зауважте, що 2023 рік настає через двадцять два роки після 2001-го, а двадцять два є десятою частиною двохсот двадцяти, що є символом зв'язку між Божественністю та людством, а також символом відновлення.

У липні 2023 року могутній Ангел, Який є не хто інший, як Ісус Христос, і Який є Істиною, Який також є Михаїлом, і Який є Альфою й Омегою, сходиться із посланням у Своїй руці. Мала книжка в Його руці — це та частина Даніїла, яка була запечатана аж до останніх днів.

У книзі Об'явлення всі книги Біблії сходяться і завершуються. Тут є доповнення до книги Даніїла. Одна — пророцтво; інша — об'явлення. Запечатаною була не книга Об'явлення, а та частина пророцтва Даніїла, що стосується останніх днів. Ангел наказав: «А ти, Даніїле, затаї ці слова та запечатай книгу аж до часу кінця». Даніїл 12:4. Діяння апостолів, 585.

Частина пророцтва Даниїла, що стосується останніх днів, — одинадцятий розділ. Йдеться про останні шість віршів одинадцятого розділу, але точніше — про описи подій, що містяться в цьому розділі й повторюються в тих останніх шести віршах.

«Ми не маємо часу на зволікання. Попереду буремні часи. Світ охоплений духом війни. Незабаром відбудуться події лиха, про які говориться в пророцтвах. Пророцтво в одинадцятому розділі Даниїла майже досягло свого повного сповнення. Багато з того, що сталося під час сповнення цього пророцтва, повториться». Випуски рукописів, № 13, 394.

Шістнадцятий вірш одинадцятого розділу Даниїла змальовує історію, яка повторюється у сорок першому вірші, бо в ньому цар півночі стоїть у славному краї. Події шістнадцятого вірша вказують на час, коли римський полководець Помпей увів Юдею та Єрусалим у полон.

Але той, хто прийде проти нього, чинитиме за своєю волею, і ніхто не встоїть перед ним; і він стане у славному краї, який його рука спустошить. Даниїла 11:16.

Я маю намір використати цей вірш як опорний пункт для нашого розгляду віршів, що передують цьому віршеві, тож спершу викладу це розуміння. Ми маємо намір показати, що історія, яка в 3-му і 4-му віршах іде після розпаду царства Олександра Великого, починається 1989 року і далі визначає нинішню Українську війну, перемогу Путіна над силами Заходу та подальшу поразку Путіна, що веде до 16-го вірша.

«Хоч Єгипет і не міг устояти перед Антіохом, царем півночі, Антіох не міг устояти перед римлянами, які тепер виступили проти нього. Жодні царства більше не були спроможні чинити опір цій висхідній силі. Сирію було завойовано й приєднано до Римської імперії, коли Помпей, у 65 р. до Р. Х., позбавив Антіоха Азіатського його володінь і перетворив Сирію на римську провінцію.»

«Та сама сила мала також стати в Святій Землі й поглинути її. Рим увійшов у союз із народом Божим, юдеями, 161 року до Р. Х., від якої дати він посідає визначне місце в пророчому календарі. Однак він не здобув влади над Юдеєю шляхом безпосереднього завоювання аж до 63 року до Р. Х.; і сталося це таким чином.»

Після повернення Помпея з походу проти Мітрідата, царя Понту, за престол Юдеї боролися двоє претендентів — Гіркан і Аристокбул. Їхню справу було подано на розгляд Помпееві, який швидко збагнув несправедливість претензій Аристокбула, але бажав відкласти рішення в цій справі до завершення свого давно бажаного походу в Аравію, пообіцявши тоді повернутися й владнати їхні справи так, як видаватиметься справедливим і належним. Аристокбул, розпізнавши справжні наміри Помпея, поспішив повернутися до Юдеї, озброїв своїх підданих і підготувався до рішучої оборони, твердо вирішивши за будь-яку ціну зберегти корону, яку, як він передбачав, буде присуджено іншому. Помпей йшов йому по п'ятах. Коли він наближався до Єрусалима, Аристокбул, почавши каятися у своїх діях, вийшов йому назустріч і намагався владнати справу, пообіцявши повну покору та великі суми грошей. Помпей, прийнявши цю пропозицію,

послав Габінія на чолі загону солдатів, щоб отримати гроші. Але коли той генерал-лейтенант прибув до Єрусалима, він застав брами зачиненими перед ним, а з мурів йому заявили, що місто не дотримуватиметься угоди.

Помпей, не бажаючи залишати такий обман без кари, закував у кайдани Арістобула, якого тримав при собі, і негайно рушив з усім військом проти Єрусалима. Прихильники Арістобула наполягали на обороні міста; прихильники Гіркана — на відкритті брам. Останніх було більше, і вони взяли гору, тож Помпееві надали безперешкодний вхід до міста. Тоді прибічники Арістобула відступили на Храмову гору, так само твердо налаштовані обороняти це місце, як Помпей — здобути його. Наприкінці трьох місяців у стіні зробили пролом, достатній для штурму, і укріплення було взято мечем. У жажливій різанині, що сталася, було вбито дванадцять тисяч осіб. «Це було вражаюче видовище, — зауважує історик, — бачити, як священики, що саме звершували богослужіння, спокійною рукою й непохитно продовжували свою звичну справу, ніби не помічаючи дикого галасу, хоч довкола них вирізали їхніх друзів, і хоч нерідко їхня власна кров змішувалася з кров'ю їхніх жертв».

Поклавши край війні, Помпей зруйнував мури Єрусалима, перевів кілька міст з-під влади Юдеї під владу Сирії і наклав данину на юдеїв. Так уперше Єрусалим шляхом завоювання було віддано в руки тієї влади, яка мала тримати «славний край» у своїй залізній хватці, доки не знищить його вщент. Урая Сміт, «Даниїл і Об'явлення», 259, 260.

Ми продовжимо це дослідження у нашій наступній статті.

Той факт, що серед Божого народу немає полеміки чи збурення, не слід вважати остаточним доказом того, що вони міцно тримаються здорового вчення. Є підстави побоюватися, що вони можуть не розрізняти чітко істину й помилку. Коли дослідження Писання не породжує нових питань, коли не виникає розбіжностей у поглядах, які спонукали б людей самостійно досліджувати Біблію, щоб упевнитися, що вони мають істину, тепер, як і в давнину, буде чимало таких, які триматимуться традиції й поклонятимуться тому, чого не знають.

Мені було показано, що багато хто, хто заявляє, ніби має знання істини теперішнього часу, не знають, у що вони вірять. Вони не розуміють доказів своєї віри. Вони не мають належної оцінки справи теперішнього часу. Коли настане час випробування, деякі, хто нині проповідує іншим, при розгляді позицій, яких вони дотримуються, виявлять, що є багато речей, для яких вони не можуть дати задовільного пояснення. Поки їх таким чином не випробують, вони не усвідомлюють свого великого незнання. І в церкві є багато таких, хто сприймає як належне, що розуміє те, у що вірить; але, доки не виникне суперечка, вони не знають власної слабкості. Коли їх відділять від одновірців і змусять стояти сам на сам, щоб пояснити свою віру, вони будуть здивовані, побачивши, наскільки плутаними є їхні уявлення про те, що вони приймали за істину. Безперечно, що серед нас відбулося відступлення від живого Бога й звернення до людей, коли людську мудрість ставлять на місце Божої.

Бог пробудить Свій народ; якщо інші засоби не подіють, серед них з'являться ересі, які просіють їх, відділяючи полуку від пшениці. Господь закликає всіх, хто вірить Його слову, прокинутися від сну. Прийшло дорогоцінне світло, відповідне цьому часу. Це біблійна істина, яка показує небезпеки, що стоять просто перед нами. Це світло має спонукати нас до старанного вивчення Святого Письма і до якнайкритичнішого дослідження позицій, яких ми дотримуємося. Бог бажає, щоб усі аспекти й положення істини були ретельно й наполегливо досліджені, з молитвою і постом. Віруючим не слід задовольнятися припущеннями та нечіткими уявленнями про те, що становить істину. Їхня віра має бути міцно заснована на Божому слові, щоб коли настане час випробування і їх поставлять перед радами для відповіді за свою віру, вони були спроможні дати звіт про надію, що в них, з лагідністю та страхом.

Агітуйте, агітуйте, агітуйте. Питання, які ми представляємо світові, мають бути для нас живою реальністю. Важливо, щоб, захищаючи вчення, які ми вважаємо основоположними статтями віри, ми ніколи не дозволяли собі вдаватися до аргументів, що не є цілком обґрунтованими. Такі аргументи можуть і змусити опонента замовкнути, але вони не служать істині. Ми повинні наводити обґрунтовані аргументи, які не лише змушуватимуть наших опонентів замовкнути, а й витримають найприскіпливішу й найретельнішу перевірку. У тих, хто виробив у собі навички полеміста, є велика небезпека, що вони не обходитимуться зі Словом Божим неупереджено. Зустрічаючись із опонентом, ми повинні щиро прагнути подавати питання так, щоб пробудити в його розумі переконання, а не лише намагатися вселяти впевненість віруючому.

Якими б не були інтелектуальні досягнення людини, нехай він ані на мить не думає, що немає потреби в ретельному й безперервному дослідженні Святого Письма заради більшого світла. Як народ, ми покликані кожен особисто бути дослідниками пророцтв. Ми повинні пильнувати з ревністю, щоб розпізнати будь-який промінь світла, який Бог явить нам. Ми маємо вловлювати перші проблески істини; і через молитовне вивчення може бути здобуте ясніше світло, яке можна представити іншим.

«Коли Божий народ самозаспокоєний і задоволений своїм теперішнім світлом, ми можемо бути певні, що Він не виявлятиме до нього прихильності. Його воля полягає в тому, щоб вони невпинно рухалися вперед, приймаючи посилене й дедалі зростаюче світло, що сяє для них. Теперішнє ставлення церкви не до вподоби Богові. Вкралася самовпевненість, що привела їх до відчуття, ніби немає потреби в більшій істині та більшому світлі. Ми живемо в час, коли Сатана діє праворуч і ліворуч, попереду й позаду нас; і все ж як народ ми спимо. Бог волить, щоб лунав голос, який пробуджує Його народ до дії». Свідчення, том 5, 707, 708.